
Saksnr: 2020/44001-8
Saksbehandlar: Nils Tore Eldegard

Saksgang

Utval	Utv.saksnr.	Møtedato
Hovudutval for samferdsel og mobilitet		25.11.2020
Rådet for menneske med nedsett funksjonsevne		02.12.2020
Fylkesutvalet		10.12.2020
Fylkestinget		15.12.2020

Forslag til ny forskrift for transportordninga for menneske med nedsett funksjonsevne (TT-ordninga) i Vestland

Forslag til innstilling

1. Med heimel i Stortingshandsaming 10. april 1986 og privat autonomi, vert ny forskrift for transportordninga for menneske med nedsett funksjonsevne (TT-ordninga) i Vestland, vedteken.
2. Den nye forskrifta trer i kraft 1.1.2021.

Samandrag

Fylkeskommunane er av Samferdselsdepartementet pålagt å organisere ei ordning for tilrettelagt transport for personar som av ulike årsaker ikkje kan nytte det ordinære kollektive transporttilbodet. Denne ordninga vert kalla TT-ordninga. Saka inneberer eit forslag til ny forskrift med sams reglar for heile det nye fylket. Forskrifta vart sendt på høyring, og det har kome inn høyringsinnspel frå 22 instansar. Forslaget til ny forskrift inneberer blant anna at fylkestinget fastset grunnkvote i det årlege budsjettet, og at brukarar med særskilte behov får rett til utvida kvote. Andre sentrale forslag er at Vestland fylkeskommune handsamar alle søknadane, og at brukarar som mottek stønad frå NAV vil få 50 % trekk i den fylkeskommunale kvoten.

Rune Haugsdal
fylkesrådmann

Håkon Rasmussen
fylkesdirektør

Saksframlegget er godkjent elektronisk og har difor inga handskriven underskrift

Vedlegg

- 1 Vedlegg tt-forskrift

Saksutgreiing.

1. Bakgrunn for saka.

Fylkeskommunane er av Samferdselsdepartementet pålagt å organisere ei ordning for tilrettelagt transport for personar som av ulike årsaker ikkje kan nytte det ordinære kollektive transporttilbodet. Denne ordninga vert kalla TT-ordninga. Føremålet med ordninga er å gje eit transporttilbod til menneske med varig nedsett funksjonsevne, slik at dei skal kunne delta i sosiale aktivitetar.

TT-ordninga skal primært nyttast til fritidsreiser, og til reiser som ikkje vert dekkja av andre ordningar.

Dei to tidlegare fylka har sine særskilde regelverk (vedlegg 1) som vil gjelde fram til 31.12.2020. I sak for Vestland fylkesting den 9.6.2020 handsama tinget spørsmålet om korleis fylkeskommune skal organisere TT-ordninga i framtida. Fylkestinget fatta da følgjande vedtak:

1. Transportordninga for funksjonshemma i VLFK skal regulerast gjennom eit felles reglement gjeldande frå 01.01.2021.
2. Rett nivå for handsaming av søknader og klagehandsaming skal takast opp med KS, og vere ein del av høyringa.
3. Brukarkvotane vert fastlagt gjennom den årlege budsjetthandsaminga.

På bakgrunn av dette sendte administrasjonen ut eit forslag til ny forskrift på høyring med høyringsfrist den 21.10.2020. Det vart bedt om særskilde tilbakemeldingar på om det er fylkeskommunen eller kommunane som bør stå for sakshandsaminga. Etter utgang av fristen var det motteke høyringsinnspel frå 22 instansar (vedlegg 2).

2. Hovudpunkta i forskriftsforslaget som vart sendt på høyring.

- TT-ordninga i Vestland skal vere eit tilbod til brukarar med varig sjukdom eller nedsett funksjonsevne som ikkje kan nytta det ordinære kollektive rutetilbodet.
- TT-ordninga i Vestland skal dekke fritidsreiser og andre reiser som ikkje er dekkja av statlege eller kommunale ordningar.
- Søkjar må som hovudregel dokumentere sjukdom/nedsett funksjonsevne som varer i minst 2 år. Men ved særskilde høve kan det gjevast godkjenning for ein kortare periode.
- Søkjarar som disponerer bil innkjøpt med støtte frå NAV eller som får grunnstønad til transport frå NAV, vert ikkje godkjent som brukar.
- Søkjar må vere minst 10 år.
- Søknad må rettast til enten Vestland fylkeskommune eller kommunane, som vil handsame søknaden. (Vi bad om særskilde tilbakemeldingar frå høyringsinstansane på om det er fylkeskommunen eller kommunane som bør stå for sakshandsaminga).
- Brukaren vert godkjent for ein periode basert på sjukdom/nedsett funksjonsevne sin art.
- Brukaren får rett til ein grunnkvote som vert fastsett kvart år i fylkeskommunalt budsjett. Rullestolbrukarar, blinde/svaksynte, andre brukarar med særskilte behov, og dei som bur 20 km unna næraste servicesenter, vil kvalifisere til utvida kvote.
- Godkjenninga gjev reiserett i heile Noreg.
- Eigenandel for kvar tur på kr 30.

3. Høyringsinnspel.

Innan høyringsfristens utløp fekk fylkeskommunen inn 22 høyringsinnspel (vedlegg 2) frå følgjande instansar: Alver kommune v/ forvaltningskontoret, Bergen kommune v/ bystyret, Bømlo kommune v/ utval for levekår, Fedje kommune v/ Rådmannen, Fitjar kommune v/ eldrerådet, Fjaler kommune v/ tenestekontoret og v/ rådet for menneskjer med nedsett funksjonsevne, Gloppen kommune v/ servicetorget, Høyanger kommune v/ kommunalsjef for helse og omsorg, Kinn kommune v/ helse-sosial- og omsorgsutvalet, Luster kommune v/ rådet for personar med funksjonsnedsetting og ved leiar for omsorgstenesta, Sogndal kommune v/ råd for menneske med nedsett funksjonsevne, Solund kommune v/ eldreråd og råd for menneske med nedsett funksjonsevne, Vestland fylkeskommune si legemnd v/ Harald Hauge, Voss Herad v/ kommunalt råd for menneske med nedsett funksjonsevne, Årdal kommune v/ råd for menneske med nedsett funksjonsevne og eldrerådet, Bergen for alle (BFA), Foreningen for muskelsyke (FFM), Funksjonshemmedes fellesorganisasjon Bergen (FFO), Norsk Forbund for Utviklingshemmede Hordaland fylkeslag (NFU), Norges blindforbund (NBF), Norges blindforbund Sogn og Fjordane og Hordaland og

FFO Vestland (NBFFFO), Samarbeidsforumet av funksjonshemmedes organisasjoner Sørvest (SAFO).

3.1. TT-ordninga.

Bergen kommune viser til at fylket ikkje kan vedta nye reglar som gjer at tilskotsbeløpet vert lågare enn det opphavlege beløpet på kr 9 500. *Sogndal kommune* viser til at det bør vere høve til å vektlegge dei lokale variasjonane i tilbodet som er i Vestland, slik som eksisterande transporttilbod, vanskar med å bere varer, veg, bakkar m.m. Grunnen til dette er at hensikta med TT-kort er å hjelpe personar som har ei lidning/diagnose som medfører utfordringar i kvardagen. *Solund kommune* viser til at det bør vere høve til å vektlegge manglande rutetilbod der søkaren bur.

Fitjar kommune viser til at inngangsvilkåret "vere ute av stand" til å nytte det ordinære kollektive tilbodet, er for strengt og vil stengje ute svært mange eldre frå tilbodet. Det vert vist til at mange eldre mister sertifikatet, men dei har ikkje dårleg nok syn til å kvalifisere til TT-kort. Vidare vert det vist til at ein må kunne vektlegge rutetilbodet på staden da mange eldre i distriktet har eit dårleg rutetilbod på kveld, og dermed får fritidsreisene avgrensa til tidleg på dagen. Det vert vist til at stortingsmelding 15 (2017-2018) "Leve hele livet - En kvalitetsreform for eldre" stadfestar at eldre skal kunne bu heime så lenge som råd og samstundes ha eit aktivt fellesskap. Dette må offentlege Noreg vere med å legge til rette for, og TT-ordninga burde såleis ikkje vere avgrensa til personar med varig sjukdom eller nedsett funksjonsevne, men også eldre med lettare problem.

3.2. Vilkår for å kvalifisere som brukar.

Alver kommune viser til at barn med nedsett funksjonsevne kan ha behov for økonomisk støtte til fritidsreiser, og meiner den nedre aldersgrensa for å kvalifisere som brukar bør setjast til 6 år. *Sogndal kommune* viser til at den nedre aldersgrensa for å kvalifisere som brukar bør setjast til 10 år, men med moglegheit for ei særskilt vurdering av yngre brukarar. *SAFO* viser til at aldersgrensa på 10 år bør reduserast/fjernast da desse også har behov for sosial deltaking utan at foreldra er medverkande. Barn med funksjonsnedsettingar har gjerne brukarstyrt personleg assistanse, støttekontakt eller eldre søsken/andre familiemedlemmer utan førarkort, og som vil vere avhengige av ein god TT-ordning for å bidra til barnet sin livsutfolding/beste. Aldersgrensa verkar unaudsynt og som eit eksempel på umyndiggjering.

Bergen kommune viser til at det ikkje bør vere naudsynt for ein brukar med varig nedsett funksjonsnedsetting å måtte søke på nytt og levere ny legeerklæring. Slike brukarar bør få varigheit for ein lengre periode enn fem år. *Luster kommune* kjem med innspel om at brukarar må få godkjenning for to år for mellombels sjukdom/nedsett funksjonsevne. *NFU* viser til at hovudregelen må vere eitt år for å verte godkjent som brukar. Grunnen er at det er mange pasientar som mottek for eksempel cellegiftbehandling/anna behandling som gjev ein kortare varigheit.

3.3. Diskvalifisering som brukar som følge av NAV stønad.

Alver kommune er usamd i dette forslaget og ønskjer at forskrifta skal opne for ei individuell vurdering i kvart enkelt tilfelle. Det vert vist til at det finnes tilfelle der brukar har fått NAV stønad, men ikkje har tilgjengeleg sjåfør heile tida, og difor til tider må nytte drosje. *Bergen kommune* viser til at TT-ordninga er svært viktig for personar med funksjonsnedsetting, og at den ikkje bør påverkast av om brukaren får stønad til bil eller mottar grunnstønad til transport frå NAV.

Luster kommune viser til at brukarar som har fått stønad frå NAV til eigen bil som ikkje kan køyre sjølv, må verte godkjent som brukar. Desse personane treng eit sjølvstendig liv utan å måtte verte køyrt av føresette. Dersom brukaren berre kan køyre sjølv om sommaren kan han t.d. få innvilga TT-ordning på vinterstid. *Sogndal kommune* viser til at det er mange spesialtilpassa krav til bilar ein får gjennom NAV. På grunn av dette kan fleire oppleve å stå utan bil ein periode medan dei ventar på utbetringar på bilen. Dei som tidlegare har fått TT-kort på dette grunnlaget vil oppleve ein forringa kvardag over lang tid ved at ein ikkje kjem seg på jobb, aktivitetar, fritid m.m.

Vestland fylkeskommune si legenemnd viser til at det er urimeleg at blinde/svaksynte som får stønad frå NAV skal ha høgare kvote enn ordinære søkarar da dei allereie er tilgodesett med betydeleg økonomisk støtte.

Voss herad viser til at det er mange som disponerer bil innkjøpt med støtte frå NAV, eller som får grunnstønad frå NAV, som ikkje kan køyre bilen sin sjølv. Ei kutte i støtta til desse vil medføre at dei ikkje kan reise på kino, teater, eller andre aktivitets- og fritidstilbod utan at assistentar/pårørande køyrer dei. Sidan det ikkje alltid er mogleg å verte køyrt, medfører det ei

forskjellshandsaming av denne gruppa, da ein tar frå dei moglegheita til å ha eit aktivt og sosialt liv.

BFA gjer gjeldande at fylkeskommunen sitt forslag om å diskvalifisere brukarar som følgje av NAV stønad er eit svært alvorleg inngrep i personar med nedsett funksjonsevne sin kvardag. Det vert vist til at TT-ordninga er særskild viktig for svært mange som mottek stønad frå NAV, og at konsekvensane av denne forskrifta vert at personar med nedsett funksjonsevne får eit mindre sosialt aktivt liv, samt at mange vert isolert i heimane sine. Bilar frå NAV har mykje spesialutstyr og kan verte ståande på verkstad lenge dersom dette krev reperasjon. Med BPA-assistent utan førarkort er brukaren avhengig av å kunne ta maxitaxi. Dersom oppdrag medfører bæring til gjeremålet er brukaren avhengig av TT-kort. Brukarar som går på medisin kan vere ueigna til å køyre eigen bil i ein periode. Snø og snørydding kan gjere det aktuelt med maxitaxi i ein periode. Det vert difor gjort gjeldande at brukaren er avhengig av TT-kort dersom ein skal kunne ha eit sosialt liv utan å måtte køyre.

FFM viser til at dei føreslåtte endringane vil få svært store konsekvensar for medlemmane deira. Det vert vist til at svært mange er avhengig av elektrisk rullestol, og dei er avhengig av å verte køyrt frå dør til dør da dei er sårbare for regn, frost og vind. På gode dagar klarar nokon vaksne å køyre sin eigen tilrettelagte bil, men elles er dei avhengig av å nytta TT-transport. Det vert vist til at brukarane har dårlege dagar der musklane ikkje fungera, samt dagar der medisinerer gjer det ulovleg å køyre. På desse dagane er dei avhengig av TT-transport. Bilane er også tilpassa, og treng ofte lang tid på verkstad dersom den må reparerast. I desse periodane er brukarane heilt avhengig av TT-transport.

NFU viser til at det er forskjellige finansieringsordningar for trygdebil gjennom NAV, nokon får 100 % finansiering mens andre får ein mindre del. Dersom brukaren er barn (under 18), er som regel bilen ikkje fullfinansiert gjennom NAV. I enkelte tilfelle gjer kommunen krav om at bilen skal følgje barnet og familien står utan familiebil. I slike tilfelle bør det opnast for at barn under 10 år har rett til å verte godkjent for TT-ordning. Vidare ønskjer NFU at Hordaland sin tidlegare ordning med 50% brukarkvoteprosent bør oppretthaldast da fleire av brukarane har innvilga trygdebil utan å kunne køyre sjølv. Når dei ikkje har tilgjengeleg sjåfør er dei avhengig av tilrettelagt transport.

NBFFFO meiner at dei faktiske tilhøva bør ligge til grunn for at brukar skal få eit best mogleg tilbod. Eventuelle skilnader i bevilling frå NAV og TT må kompenseres for. Utvida TT må verte tilbydd alle med dei medisinske føresetnadane for det.

SAFO viser til at søkarar som disponerer bil med støtte frå NAV må kunne verte godkjent som brukarar da mange av desse er avskore frå å nytte kollektivtransport. Kutt i denne stønaden vil medføre påført isolasjon, i strid med allment aksepterte politiske målsettingar når bilen ikkje er tilgjengeleg på grunn av verkstadopphald, sjukdom/fråvær av sjåfør, ombygging av bil og føreforhold/brøyting. Dei viser vidare til at søkarar som får grunnstønad til transport frå NAV må kunne verte godkjente som brukarar da transportstøtta frå NAV varierer mykje. Beløpa er uansett så små at det ikkje er mogleg å basere transportbehov på denne statlege ordninga. Det vert oppmoda om at fylkeskommunen nyttar det politiske handlingsrommet og ikkje undergrave utsette grupper sine allereie tronge levekår.

3.4. Rett instans for sakshandsaminga.

3.4.1. For fylkeskommunal sakshandsaming.

Alver kommune rår om at VLFK også i framtida får ansvar for å handsame søknader og godkjenne brukarar til TT-ordninga. Dei viser til at det er behov for tilstrekkeleg kompetanse og kvalitet i handsaminga av søknader, samt omsynet til å sikre likehandsaming av søknader for alle innbyggjarar i nye Vestland. Desse omsyna vert best tatt i vare ved at det er fylkeskommunen som handsamar søknader under eit nytt felles regelverk. *Bømlo kommune* meiner VLFK bør ha ansvar for sakshandsaminga for TT-ordninga. *Fedje kommune* viser til at VLFK bør stå for sakshandsaminga fordi dette vil gi størst grad av likehandsaming og vil vere det mest sikre og effektive.

Fitjar kommune er samd i at Vestland fylkeskommune tek ansvar for å vurdere transportbehov for brukarane. Det vil då verte eins brukarvurdering i heile fylket. *Fjaler kommune* vil tenestekontoret peikar på at dei synes det er vanskeleg å tildele TT-midlar ettersom det er mange som kjenner kvarandre i kommunen. Det kjem da konkrete spørsmål om kvifor den eine brukaren får tildelt meir enn den andre. Kommunen meiner difor det er føremålstenleg at godkjenning som brukar finn stad etter søknad til VLFK.

Gløppen kommune peikar på at for å få ei mest mogleg lik og rettferdig sakshandsaming er det best at VLFK tar over handsaminga av søknadane om TT-kort. *Høyanger kommune* meiner VLFK skal stå for all sakshandsaming da det vil redusere arbeidsmengda for kommunane. Det vert også vist til at dette vil føre til meir lik handsaming og rettferdig tildeling av midlar. *Kinn kommune* støttar den nye forskrifta, og støttar vurderinga om flytting av sakshandsaminga av TT-ordninga frå kommunane i tidlegare Sogn og fjordane til fylkeskommunen.

Vestland fylkeskommune si legemnd viser til at det i Vestland er mange små og nokon større kommunar. Det har vore eit mål for TT-ordninga at alle søkarar vert vurdert ut i frå same kriteria og forståinga av desse. Det vert vist til at ein har erfaring med at i dei tilfella sakshandsamarar sitter nær brukarane og har få søknader, finnes det forskjellshandsaming. Dersom likehandsaming er eit mål, bør ein samle all sakshandsaming på faste sakshandsamarar i regi av fylkeskommunen.

FFO meiner ansvaret for å handsame søknader og godkjenne brukarar bør ligge hos Vestland fylkeskommune. Dei viser til at Hordaland har hatt ein god og velfungerande praksis som bør vidareførast i det nyetablerte fylket. Det vert vist til at kommunar tolkar forskrifter ulikt, noko som kan resultere i ulik sakshandsaming og tildeling av midlar frå kommune til kommune. *FFO* meiner at likehandsaming og meir effektiv og sikker sakshandsaming veg tyngre enn at ein sit tettare på brukaren og ser behovet til brukaren i nærmiljøet. *NFU* støttar forslaget om fylkeskommunal sakshandsaming. *NBFFFO* viser til at for å sikre best og likast søknadshandsaming bør VLFK ha ansvaret for sakshandsaminga, men at sakshandsamarar må konferere med legemnd og/eller fastlege ved tvil om søkar skal godkjennast som TT-brukar.

SAFO viser til at likehandsaming, erfaring og kompetanse bør trumfe lokale perspektiv og kjennskap til brukarane. Det er forutsett at fylkeskommunale sakshandsamarar innhentar naudsynt kunnskap om lokale perspektiv ved behov. Det motsette perspektiv lar seg vanskeleg gjennomføre og forsvare; at kommunar skal innhente naudsynt tverrkommunale perspektiv og kunnskap frå fylkets 43 kommunar for å unngå uforsvarleg og diskriminerande forskjellshandsaming.

3.4.2. For kommunal sakshandsaming.

Luster kommune peikar på at det er kommunane som bør stå for sakshandsaminga da dei lokale "hjelparane" kjenner brukarane og veit kva vedkomande har trong for. *Fjaler kommune v/ rådet* for menneskje med nedsett funksjonsevne ynskjer at sakshandsaminga skal vere kommunal. *Årdal kommune* viser til at sakshandsaminga bør gjennomførast lokalt da sakshandsamaren kjenner lokal geografi og den enkelte søkjar/brukar og kan såleis sikre effektiv, rettvis og rask sakshandsaming av søkarar. Det vert vist til at dette ikkje er ressurskrevjande for kommunen. Nærleik gjev tryggleik for brukarane når dei treng hjelp med ordninga, og ei flytting vil føre til at administrasjonen sit lengre frå brukaren, og lokalt perspektiv og kjennskap til brukaren forsvinn.

3.4.3. Andre kommentarar.

Sogndal kommune viser til at klageinstansen med fordel kunne vore nærare brukaren, og at dette difor burde ligge til kommunen. *Solund kommune* ønskjer ei ordning der kommunane har uttalerett for klagar som gjeld innbyggjarar i kommunen. Dette for å sikre lokalkunnskap i sakshandsaminga.

3.5. Godkjenningssperiode.

Vestland fylkeskommune si legemnd viser til at dei fleste saker er avklarte med tanke på diagnose og varigheit for godkjenning. I enkelte saker med akutt sjukdom med forventa lang rehabiliteringstida på inntil eitt år eller lengre er det ein utfordring å vurdere søknaden. Også søkarar med kronisk sjukdom med akutt forverring kan være utfordrande å vurdere. Skal brukarar som er forventa tilbake innan eitt år i samband med akutt sjukdom gjevast godkjenning på eit år? Dersom ein skal konkretisere tilfelle av diagnosar som opnar for godkjenning i inntil eitt år, bør det setjast ned ei gruppe som ser på dette.

FFO viser til at dei har kjennskap til personar med varig funksjonsnedsetting som ikkje får innvilga reisrett utover to år på tross av legeerklæring som stadfestar helsetilstand og varigheit. Dei meiner det er naudsynt med tydelegare retningslinjer på dette området, slik at praksisen vert lik i heile landet. Det er tidkrevjande og lite hensiktsmessig at menneske med varig funksjonsnedsetting skal måtte regelmessig levere ny legeerklæring. *SAFO* støttar godkjenningssperiodane og kriteria som er lagt til grunn i høyringa.

3.6. Kvotar.

Alver kommune viser til at tillegget på 0.2x grunnbeløpet for dei som bur 20 km frå næraste servicesenter kan slå urimeleg ut for innbyggjarar som bur i distrikta. Grunnen til dette er at vilkåret

tidlegare har vorte tolka som post/butikk. Brukarar som bur i Alver har fritids- og aktivitetstilbod lokalisert i større tettstader som Knarvik. Regelen tar for lite omsyn til lengre reiseavstandar i distrikta, og det vert føreslått å justere avstanden ned frå 20 km, eller tolke "servicesenter" som tettstader med fritids- og aktivitetstilbod i staden for post/butikk.

Sogndal kommune viser til at det er naturleg å stille synskrav på 0,33 sidan dette er WHO sine grenseverdiar. Det vert også vist til at ein må kunne vurdere fleire diagnosar samla og foreta ei skjønsmessig vurdering av desse. NBFFO er ikkje samd i det føreslåtte visuskravet og viser til at VLFK må forhalda seg til same definisjonar som folketrygdelova og WHO som har visuskrav på 0,33 (6/18). WHO har lansert eit nytt kategoriseringssystem (ICD 11). Det går på funksjon, der funksjonstap er markør og om ein har fleire diagnosar så tel desse samla. Dei viser til at det er viktig at VLFK grunnlegg kor i regelverket ein finn støtte for å gjere skilnad på gruppene som utvida TT, og dette må forankrast i § 5 b og c.

Vestland fylkeskommune si legemnd viser til at synshemming er eit omgrep som gjelder både blind og svaksynt, men at omgrepa blindheit og svaksynt ikkje er eintydige. Ein som er blind kan ha ein synsrest som kan være nytte for å orientere seg, mens ein som er svaksynt kan ha ein varierende synsfunksjon. Under enkelte lysforhold kan for eksempel ein som er svaksynt fungere som blind. WHO har utvikla to klassifiseringssystem for helsevanskar som utfyller kvarandre ICD 10 og ICD 11. Der vert det operert med tre grader for synssvekking og tre grader for blindheit. Dette inneberer at for eksempel ein person som definerast som blind, kan ha ein liten synsrest som med eller utan forstørringshjelpemiddel kan nyttast til lesing av vanleg skrift. Orienteringssynet er da gjerne sterkt redusert. I internasjonal klassifisering av funksjons, funksjonshemming, helse - barn og unge, er det det funksjonelle aspektet som vert vektlagt. Ein med synsvanskar kan dermed klassifiserast som ein betydeleg funksjonsnedsetjing sjølv om synsreduksjonen ikkje kjem inn under kategoriane i ICD-10. Hensikten med det funksjonelle aspektet er å vurdere funksjonsvansken ut frå innverknad den har på aktivitetar og sosial deltaking. WHO sine kategoriar og retningslinjer vert lagt til grunn for godkjenning og hjelpemiddel og stønader frå NAV. Legemnda konkluderer med at det ofte er vanskeleg å vurdere eintydige behov for godkjenning som blind/svaksynt med utvida kvote på bakgrunn av visus 0,1 vs. 0,33. I det verkelege liv ser man ofte at menneskje med visus 0,33 klarar seg godt og ikkje treng behov for tilrettelagt køyring/utvida kvote. Det vert gjort gjeldande at fylkeskommunen bør halde på grensa ved 0,1, men at søkarar som meiner synshemminga er av ein slik art at den kan sidestilla med visuskrav på 0,1, må kunne innvilgast utvida kvote ved god og fagleg dokumentasjon frå augelege på synshemminga.

SAFO viser til at høyringsbrevet nyttar både "grunnkvote" og "grunnbeløp", og etterlyser ein presisering, samt at fylkeskommunen kvantifiserer kvoten i forskrifta. Det vert vidare vist til at fylkeskommunen ikkje bør ta atterhald om å redusere tildelinga i løpet av året da dei meiner det er umyndiggjerande og avgrensande for samfunnsdeltaking og difor i strid med FN-konvensjon om rettar for personar med nedsett funksjonsevne, særleg artikkel 19, "retten til eit sjølvstendig liv og til å være ein del av samfunnet". NBFFO viser til at kvotetildeling to gonger i året er akseptabelt så lenge det er føreseieleg. Brukarane må kunne til dømes planlegge sommarferie med familie utifrå fastsette rammer i april, og ikkje måtte vente til juli for å sjå kva ein er løyva. Regelen om moglegheit for å kutte i løyvinga i juli skapar uføreseielegskap for brukaren da juli er sommarferie og aktivitetsmånadar der brukaren kan ha planlagt større bruk enn første halvår. Luster kommune meiner at det må vere mogleg å auke tilskotet for andre halvår ut i frå bruk.

3.7 Reiserett og eigendel.

Bergen kommune viser til at enkelte drosjer nektar å ta i mot TT-kort. Det vert gjort gjeldande at det berre bør være drosjeløyve som er knytt til godkjente sentralar som får ta i mot TT-kort, og at desse også får ei plikt til å ta dei i mot. FFO støttar fylkeskommunen sitt forslag om at reiseretten skal gjelde heile Noreg. NFU meiner det i enkelte tilfelle er behov for meir enn ein følgjeperson på reisa, og dette bør vere mogleg etter individuell handsaming. *Alver kommune*, *Luster kommune*, *NBFFO* og *NFU* støttar eigendel på 30 kr i staden for ein prosentvis sats.

4. Fylkesrådmannen sin vurdering

Vedtakskompetanse:

Fylkestinget har kompetanse til å fatte vedtak om ny lokal forskrift for Vestland fylke.

Økonomi: Ingen påverknad. Eigen vurdering i pkt. 5.

Klima: Ikkje relevant.

Folkehelse: TT-ordninga er eit viktig folkehelseiltak.

Regional planstrategi: VLFK Utviklingsplan mål 2: Lokalsamfunn som ramme for gode kvardagsliv i heile Vestland.

4.1. TT-ordninga.

Fylkesrådmannen viser til at TT-ordninga skal være eit tilbod til brukarar som på grunn av sjukdom/nedsett funksjonsevne ikkje kan nytte det ordinære kollektive rutetilbodet, samt at det skal være årsakssamanheng mellom sjukdomen/den nedsette funksjonsevna og grunnen til at brukaren ikkje kan ta offentleg transport.

Fitjar kommune gjer gjeldande at dette inngangsvilkåret er for strengt og at ein må senke terskelen for eldre. Fylkesrådmannen viser til at dersom ein søkar har fleire sjukdomar eller nedsette funksjonsevner, vil sakshandsamar foreta ein samla vurdering av funksjonsgraden. TT-ordninga skal dekke sjukdom og nedsett funksjonsevne, og må prioritere dei som vert så dårlege at dei faktisk trenger drosje for å ikkje verte isolert frå samfunnet. Alderdom er ikkje eit objektivt vilkår da det finnes stor variasjon i fysisk form mellom personar i same alder. Dersom ein skulle fordele TT-midlane på ei så stor gruppe brukarar, ville det medføre at midlane til dei som treng det mest hadde vorte ubetydelege.

Fylkesrådmannen sitt syn er difor at vilkåret for å verte godkjent som brukar skal knytast til objektive sjukdomar eller diagnosar om nedsett funksjonsevne. Fylkesrådmannen er vidare difor heller ikkje samd i at lokale variasjonar skal spele inn på vurderinga, men held fast på at vurderinga må basere seg på objektive vilkår som kan handsamast likt på tvers av fylket. Tilgjengelegheit til transport og det generelle rutetilbodet i distriktet må forberast gjennom andre ordningar eller prosessar.

4.2. Vilkår for å kvalifisere som brukar.

Det vart lagt til grunn i forskriftsforslaget at ein som hovudregel må ha ein sjukdom/nedsett funksjonsevne som varar i minst to år for å kvalifisere som brukar. I særskilte tilfelle kan det gjevast godkjenning for kortare periode, til dømes i palliativ fase. Fylkesrådmannen viser til at TT-ordninga skal være eit tilbod til dei som over lengre tid får problem med å nytte det ordinære rutetilbodet, og difor vert isolert. Kortare mobilitetsutfordringar skal difor i utgangspunktet ikkje dekkast av ordninga. Det føreslåtte regelverket legg likevel til grunn at i særskilte tilfelle kan ein få godkjenning for eitt år. Det vil typisk være i saker med palliativ fase, cellegift, akutte immunsjukdomar, mfl.

Når det gjeld 10 årsgrense for å kunne søke på ordninga, viser fylkesrådmannen til at dette tradisjonelt sett har vore avgrensa til der ein ser seg at barn tar bussen aleine. Etter høyringsinnspela er det likevel klart at det kan tenkast spesielle tilfelle der yngre barn bør kunne akseptast som brukar. Fylkesrådmannen har difor endra forslag til forskriftstekst, slik at det i særskilte høve etter ei konkret vurdering vert mogleg å gje yngre søkarar godkjenning.

4.3. Diskvalifisering av brukar som følgje av NAV stønad.

Administrasjonen føreslo i forslaget at ein burde diskvalifisere søkarar som allereie mottar grunnstønad frå NAV eller disponerer bil innkjøpt med støtte frå NAV. Grunnen til forslaget var at ein ikkje ønskjer at brukarane skal få støtte frå to offentlege instansar til same føremålet.

Dette forslaget har det kome mange høyringsinnspel på. Det vert blant anna vist til at ikkje alle som mottar NAV stønad har tilgjengeleg sjåfør heile tida. Vidare vert det vist til at desse brukaren ofte har spesialtilpassa bilar som ofte treng utbetring og må på verkstad, samt at enkelte brukarar også ofte går på medisinar i periodar som gjer at dei ikkje kan køyre sjølv. FFM viser også til at muskelsjuka kan køyre på gode dagar, men ikkje på andre dagar.

Fylkesrådmannen viser til at det i høyringsinnspela er grundig argumentert for at dette ikkje er tale om 100% overlappande stønader. Fylkesrådmannen er difor samd i at dei forskjellige stønadane i fleire tilfelle dekkar forskjellige brukarbehov. Fylkesrådmannen meiner likevel at stønad frå NAV til ei viss grad er ein offentleg stønad som dekkar ein del av dei behova som eit TT-kort er meint å dekke. Det er difor naudsynt å gjere eit kutt i TT-kvoten, slik at brukaren ikkje får dobbel løyving frå det offentlege.

Det vert i enkelte høyringsinnspel vist til at ein må foreta ei konkret vurdering av den einkilde brukarane sine behov. Fylkesrådmannen meiner dette vil gjere sakshandsaminga veldig omfattande, og det er sær utfordrande for brukaren å dokumentere sine særskilte behov og korleis desse skal vurderast opp mot tildelt stønad frå NAV. Dette aukar moglegheita for at

sakshandsamar i vurdering av TT-søknaden legg vekt på utanforliggende forhold, samt at det er auka risiko for forskjellshandsaming av like søkarar.

Fylkesrådmannen føreslår difor at ein legg til grunn ein enkel regel som forenklar sakshandsaminga og som sikrar at brukaren til ei viss grad ikkje får dobbel løyving. Det vert difor føreslått at brukarar som mottar grunnstønad frå NAV eller disponerer bil innkjøpt med støtte frå NAV, får eit 50 % kutt i den fylkeskommunale TT-kvoten sin. Dette er ein velfungerande og enkel regel frå tidlegare Hordaland fylke sitt regelverk, som ein kan vidareføre i det nye regelverket.

4.4. Rett instans for å handsame søknaden.

Administrasjonen bad om særskilt tilbakemelding frå høyringsinstansane om kven som bør stå for handsaming av søknadane. Eit klart fleirtal av instansane har peika på at det er fylkeskommunen som bør stå for sakshandsaminga.

Det vert vist til at Hordaland fylkeskommune har hatt ein god og velfungerande praksis som bør vidareførast i det nye fylket. Det vert peika at dersom fylkeskommunen står for sakshandsaminga vil ein sikre at ein får ein solid kompetanse og kvalitet i handsaminga, samstundes som ein sikrar likehandsaming og rettferd på tvers av det nye fylket. At fylkeskommunen står for sakshandsaminga vil også føre til ei sikker og effektiv sakshandsaming.

Tre instansar meiner kommunane bør stå for sakshandsaminga. Dei peikar blant anna på at kommunane kjenner brukaren og lokal geografi, og kan sikre effektiv rettviss og rask sakshandsaming. Det vert vist til at nærleik gjev tryggleik for brukaren, og dersom det vert flytta til fylkeskommunen så forsvinn lokalt perspektiv.

Fylkesrådmannen viser til at det klare fleirtalet av høyringsinnspela argumenterer for at det er fylkesadministrasjonen som skal gjennomføre sakshandsaminga. Fylkesrådmannen har på bakgrunn av høyringsinnspela konkludert med at likehandsaming, erfaring og kompetanse bør vege tyngre enn kjennskap til brukaren og lokale forhold. Vi viser til at sakshandsamarane etter regelverket skal vurdere objektive vilkår om sjukdomen / nedsette funksjonsgraden. Lokale geografiske forhold og kjennskap til brukaren vil da ikkje være relevante i denne vurderinga. Dette taler også for at sakshandsaminga bør samlast i ein administrasjon. Fylkesadministrasjonen vil i tvilstilfelle nytta seg av ei legenemnd som rådgjevande organ før ein fattar vedtak. Fylkesrådmannen viser vidare til at når fylkesadministrasjonen fattar vedtak, vil det vere den fylkeskommunale klagenemnda som vert klageinstansen.

4.5. Godkjenningsperiode.

Fylkesrådmannen viser til at godkjenninga må avgrensast til ein periode basert på sjukdomen/nedsett funksjonsevne sin art. Dette vil sikre at brukarar som vert friske ikkje vert liggande i systemet som godkjente brukarar, og dermed får feilaktig tilgang på midlar som dei ikkje har rett på. Brukarar som har rett på ein ny periode med stønad, må difor søke på nytt før godkjenningsperioden er over.

Fylkesrådmannen føreslår at det vert gjeve to års godkjenning for mellombels sjukdom/nedsett funksjonsevne, eller når det er tvil om sjukdom/nedsett funksjonsevne er varig. I særskilte høve kan det vere føremålstenleg å gje godkjenning for eitt år, til dømes søkjarar i palliativ fase. Men også andre brukargrupper kan få godkjenning for eitt år etter ein konkret vurdering. Det er ikkje føremålstenleg å spesifisere i forskrifta kva sjukdommar dette skal gjelde, ettersom det er ønskeleg med eit dynamisk regelverk. Her vil det i tråd med utviklinga i medisinvitskapen utvikle seg ein forvaltningspraksis som vert førande for kva type sjukdommar og nedsett funksjonsevne som skal akseptast for eittårig godkjenning.

Fylkesrådmannen føreslår at brukarar som har varige sjukdomar, skal godkjennast for fem år om gongen. Det vert føreslått at dei som har varig sjukdom utan utsikter til betring av tilstanden kan få livsvarig godkjenning, men at dette berre verte gjeve i spesielle tilfelle. Det er slik at kva som er rekna som ein livsvarig sjukdom i dag, kanskje ikkje er livsvarig om 10-15 år på grunn av framskritt i medisinvitskapen. Fylkesrådmannen viser difor til at ein må være restriktiv med å gje livsvarig godkjenning, og at ein i enkelte tilfelle må krevje at det vert søkt på nytt om ny godkjenning.

4.6. Kvotar.

I fylkestinget sitt vedtak av 9.6.2020 er det stadfesta at kvotane i framtida skal definerast gjennom budsjettvedtaket i Vestland fylkeskommune. Det er fylkeskommunen som finansierer ordninga gjennom budsjettet, og som må tilpasse budsjettet etter talet på brukarar.

Fylkesrådmannen foreslår at alle godkjente brukarar får rett på ein grunnkvote som vert sett i det fylkeskommunale budsjettet kvart år. Utover dette meiner fylkesrådmannen at det i regelverket er naudsynt å definere grupper av brukarar som har eit ekstra transportbehov i kvardagen. Desse gruppene skal ha rett på ein utvida kvote som skal dekke det utvida behovet.

Fylkesrådmannen foreslår at dei brukarane som er avhengig av å nytte manuell rullestol ute eller som er blinde/svaksynt med ein visus på 0,1 (6/60) eller lågare får tildelt 1.3 x grunnbeløpet. Synshemma brukarar med ein visus på over 0,1 (6/60) kan innvilgast 1.3 x grunnbeløpet etter ein konkret vurdering av funksjonsnivået.

Når det gjeld kravet til å få blinde/svaksyntkvote, har det kome fleire innspel på at visuskravet skal setjast til 0,33 i tråd med WHO sine grenseverdier. Fylkesrådmannen er ikkje samd i at ein kan senke terskelen frå 0,1. Grunnen til dette er at det finnes mange brukarar som har 0,33, men som i det verkelege liv klarar seg godt, og som kan ta kollektivtransport. Fylkesrådmannen anerkjenner likevel at det finnes mange brukarar som har samansette diagnosar og individuelle utfordringar knytt til synet, og at ein bastant regel med krav om 0,1 vert for rigid. Det vert difor foreslått at ein skal behalde 0,1 som grunnregel, men at det i regelverket (i tråd med slik praksisen har vore i Hordaland) vert opna for at sakshandsamaren konkret kan vurdere funksjonsnivået på synet etter fagleg dokumentasjon frå augelege.

Fylkesrådmannen foreslår vidare at dei som er avhengig av å nytte elektrisk rullestol ute og difor treng spesialbil i transporten får tildelt 1.7 x grunnbeløpet. Ettersom denne brukargruppa må nytte spesialbil, har dei vesentleg større utgifter til transporten enn ein ordinær brukar har. Fylkesrådmannen foreslår difor at dei får ei ekstra løyving slik at dei får nærare det same talet på turar som ein ordinær brukar har.

Fylkesrådmannen foreslår at dei som bur 20 km eller meir frå næraste servicesenter (post/butikk) får eit tillegg på 0.2 x grunnbeløpet. Fylkesrådmannen er samd i at det finnes brukarar som har eit fritidstilbod som strekk seg utover distansen til næraste post/butikk, men meiner denne grensa er for vanskeleg å vurdere fordi kvar einskild brukar har individuelle behov. Denne ekstraløyvinga vil sørge for at brukarar som er busett i distriktet får eit ekstra tilbod som i det minste sikrar dei betre tilgang til butikken.

Fylkesrådmannen foreslår også at utbetaling av kvotane skjer to gongar i året, i januar og i juli. I utbetalinga i juli tar fylkeskommunen atterhald om at ein kan juster stønaden basert på faktisk forbruk første halvår. Dette er for at ein skal kunne justere løyvinga dersom den faktiske utnyttingsgraden gjer at ein får ei vesentleg overskride budsjettamme.

4.7. Reiserett og eigendel

Fylkesrådmannen foreslår at reiseretten skal gjelde heile Noreg. Det er ønskjeleg at brukarene nyttar seg av tilbodet, også når dei er på fritidsreiser i andre delar av landet. Fylkeskommunen vil sørge for at kortet kan nyttast hos operatørar i andre delar av landet, så langt det er teknisk mogleg. Fylkesrådmannen meiner det er uhensiktsmessig å lyse ut TT-køyringa som kontrakt med rett og plikt for utvalde transportørar, og viser til at kunden vil få eit breiast mogleg tilbod om alle løyvehavarar kan tilby transporten. Fylkesrådmannen viser til at køyretøyet som skal transportere kunden må ha taksameter eller godkjent alternativ kontrollutrustning.

Det har kome innspel om at brukaren må kunne få ha med seg fleire følgjepersonar. Ettersom dette ikkje påverkar prisen i drosjen, ser ikkje fylkesrådmannen grunn til å ha ein regel som set avgrensingar på følgjeperson. Det vert difor i forskrifta opna å ha med eit uavgrensa tal med følgjepersonar i bilen.

Fylkesrådmannen foreslår ein eigendel for kvar tur på kr 30, og meiner ein fast sum gjer det enklare for brukaren å kalkulere sine transportkostnader. Det vil også medføre at brukaren kan ta ein lengre tur, utan å måtte betale ein uhøveleg stor eigenandel. Dette gjev eit betre tilbod til brukaren.

5. Administrative og økonomiske konsekvensar

Endringane som er foreslått vil medføre at administrasjonen i Vestland fylkeskommune vil få auka saksmengd. Det er likevel forventa at ein totalt sett vil få meir effektiv sakshandsaming når *ein* administrasjon tar seg av heile sakshandsamingskjeda. Det er ikkje forventa at dette skal føre til ein auke i ressursbruk i fylkesadministrasjonen. I tillegg til forskriftsendringa, har Vestland fylkeskommune gått til innkjøp av eit nytt TT-system for heile fylket. Det er forventa at det nye systemet vil føre til redusert sakshandsamingstid.

Administrasjonen har også gjennom StimuLab ordninga sett i gang eit innovasjonsprosjekt for å forbetre TT-tenesta saman med digitaliseringsdirektoratets. Ordninga har støtta fylkeskommunen med kr 1 300 000 til innkjøp av kompetanse i marknaden. Det er forventat at dette innovasjonsprosjektet vil medføre redusert sakshandsamingstid.

Prosjektet har oppstart november 2020, og har til hensikt å bruke tenestedesign med eit brukarorientert fokus. Gjennom utforsking og eksperimentering skal ein designe ei best mogleg brukarreise, frå det oppstår eit behov hos brukaren til han får gjennomført sin tilrettelagt transport. I dette prosjektet ønskjer vi å utvikle ei teneste som gjer det enkelt og lite ressurskrevjande for brukarane å søke uavhengig om brukaren er digitalt kyndig eller ikkje. I tillegg ønskjer ein å lage ein prosess som fører til meir effektiv forvaltninga av tenesta ved å betre søknads- og sakshandsamingsprosessen. Eit mål er at vi skal utvikle ei teneste som alle fylkeskommunar i landet vil kunne ta i bruk.

6. Hovudpunkt i forskriftsforslaget og forslag til ny forskrift.

Hovudpunkta i fylkesrådmannen sitt forskriftsforslag er:

- TT-ordninga i Vestland skal vere eit tilbod til brukarar med varig sjukdom eller nedsett funksjonsevne som ikkje kan nytta det ordinære kollektive rutetilbodet.
- TT-ordninga i Vestland skal dekke fritidsreiser og andre reiser som ikkje er dekkja av statlege eller kommunale ordningar.
- Søkjar må som hovudregel dokumentere sjukdom/nedsett funksjonsevne som varer i minst 2 år. Men ved særskilde høve kan det gjevast godkjenning for ein kortare periode.
- Søkjarar som disponerer bil innkjøpt med støtte frå NAV eller som får grunnstønad til transport frå NAV, får 50 % trekk i den fylkeskommunale kvotetildelinga.
- Søkjar må vere minst 10 år. I særskilte tilfelle kan yngre søkarar godkjennast.
- Søknad må rettast til Vestland fylkeskommune som vil handsame søknaden.
- Administrasjonen nyttar seg av ei legenemnd som rådgevande organ i tvilstilfelle.
- Brukaren vert godkjent for ein periode basert på sjukdom/nedsett funksjonsevne sin art.
- Brukaren får rett til ein grunnkvote som vert fastsett kvart år i fylkeskommunalt budsjett. Rullestolbrukarar, blinde/svaksynte, andre brukarar med særskilte behov, og dei som bur 20 km unna næraste servicesenter, vil kvalifisere til utvida kvote.
- Godkjenninga gjev reiserett i heile Noreg.
- Eigenandel for kvar tur på kr 30.

Med heimel i Stortingshandsaming 10. april 1986 og privat autonomi, føreslår fylkesrådmannen følgjande ny forskrift for TT-ordninga i Vestland:

Forskrift for transportordninga for menneske med nedsett funksjonsevne i Vestland

§ 1. TT-ordninga

Transportordninga for menneske med nedsett funksjonsevne (TT-ordninga) er eit tilbod til innbyggjarar i Vestland som på grunn av varig sjukdom eller nedsett funksjonsevne ikkje kan nytta det ordinære kollektive rutetilbodet.

Transportordninga skal dekke fritidsreiser og andre reiser som ikkje er dekkja av statlege eller kommunale ordningar.

§ 2. Vilkår for å verte godkjent som brukar

For å verte godkjent som brukar må søkjaren oppfylle desse vilkåra:

- a) Søkjaren må som hovudregel ha sjukdom/nedsett funksjonsevne som varer i minst 2 år. I særskilde høve kan det gjevast godkjenning for ein kortare periode.

- b) Søkjaren må på grunn av sjukdommen/nedsett funksjonsevne vere ute av stand til å nytta det ordinære kollektive rutetilbodet, inkludert servicelinjer, bestillingstransport og liknande tilrettelagt transporttilbod.
- c) Søkjaren må vere minst 10 år. I særskilde høve kan yngre søkarar godkjennast.
- d) Søkjaren må vere folkeregistrert eller busett i Vestland fylke.

Manglande rutetilbod vert ikkje vektlagt i søknaden. Det vert heller ikkje vanskar med å bere varer, bagasje eller anna mellom heim og haldeplass, eller bratte bakkar/lang veg til haldeplass.

I tilstufelle nyttar administrasjonen ei legenemnd som rådgjevande organ.

§ 3. Søknaden

Godkjenning som brukar finn stad etter søknad til Vestland fylkeskommune.

§ 4. Godkjenningsperiode

Brukarar får godkjenning for 2 år for mellombels sjukdom/nedsett funksjonsevne, eller når det er tvil om sjukdom/nedsett funksjonsevne er varig. I særskilde høve kan brukarar få godkjenning for eitt år.

Brukarar får godkjenning for 5 år for varig sjukdom/nedsett funksjonsevne. Brukarar med varig sjukdom/nedsett funksjonsevne som er utan utsikter til betring av tilstanden kan få livsvarig godkjenning.

Brukarar kan søkja om fornya godkjenning før godkjenningsperioden er over.

§ 5. Brukarkvotar

Brukarar vert tildelt grunnkvote som vert fastsett i det fylkeskommunale budsjettet kvart år.

Brukarar som oppfyller særskilde krav får utvida brukarkvote:

- a) Brukarar som er avhengig av manuell rullestol utandørs eller som er blinde/svaksynte med ein visus på 0,1 (6/60) eller lågare får tildelt 1.3 x grunnbeløpet. Blinde/svaksynte brukarar med ein visus på over 0,1 (6/60) kan innvilgast 1.3 x grunnbeløpet etter ei konkret vurdering av funksjonsnivået.
- b) Brukarar som er avhengig av elektrisk rullestol utandørs og difor treng spesialbil i transporten får tildelt 1.7 x grunnbeløpet. Overbygde rullestolar, kraftige terrengrullestolar til utandørs bruk eller scooterar vert ikkje rekna som elektrisk rullestol.
- c) Brukarar med særskilde behov kan få tildelt inntil 1.7 x grunnbeløpet.
- d) Brukarar som bur meir enn 20 km frå næraste servicesenter får eit tillegg på 0.2 x grunnbeløpet.

Søklar som disponerer bil innkjøpt med støtte frå NAV eller som får grunnstønad til transport frå NAV vert trekt 50 % av den fylkeskommunale kvotetildelinga.

Brukarar får tildelt halv brukarkvote 1. januar og halv brukarkvote 1. juli. Fylkeskommunen følgjer kostnadsutviklinga gjennom året og tar atterhald om å kunne justere tildelinga i juli.

§ 6. TT-kortet

Brukarar får tildelt TT-kort frå kortleverandøren kostnadsfritt. TT-kortet er personleg og skal ikkje overlatast til andre.

Ved tap skal TT-kortet sperrast straks. Ved utferdning av erstatningskort vert brukarkontoen trekt kr 140.

§ 7. Omfang av reiseretten

Reiseretten gjeld i heile Noreg.

For kvar tur må brukaren betala ein eigendel på kr 30. Den resterande turkostnaden kan betalast med TT-kortet. Brukaren kan ha med følgjepersonar.

TT-kortet kan berre nyttast til reiser med køyretøy som har taksameter eller godkjent alternativ kontrollutrustning.

§ 8. Endra forhold og brot på føresegna

Brukaren skal melda frå til fylkeskommunen om tilhøve som endrar føresetnaden for godkjenninga.

Godkjenninga kan kallast tilbake eller endrast dersom brukaren ikkje lenger oppfyller vilkåra i denne forskrifta, eller ikkje rettar seg etter regelverket. Ved eit tilbakekall kan brukaren også stengjast ute frå TT-ordninga i inntil 2 år.

§ 9. Verknadstidspunkt

Denne forskrifta trer i kraft 1. januar 2021. Frå same tid vert Retningslinjer for tilrettelagt transport i Sogn og Fjordane av 1. januar 2018, og forskrift om Transportordninga for funksjonshemma i Hordaland av 1. juli 2018, oppheva.